

Bilag 4.

LANDBRUGSMINISTERIET

Den 5. december 1972.

Notat.

Folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg har under samråd med ministeren den 1. december 1972 om forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m. v. ønsket en nærmere belysning af forholdet mellem udtrykket „at rådgive“, som er anvendt i § 2, stk. 1, og udtrykket „at indstille“.

Når der i lovforslagene § 2 bruges ordet „rådgive“, må det ses på baggrund af den nye situation, der opstår ved Danmarks indtræden i EF med hensyn til udformning og iværksættelse af ordninger vedrørende den fælles landbrugspolitik, der er afgørende for dansk landbrugs forhold. Afgørelse om udformningen træffes af Kommissionen eller Ministerrådet efter forudgående forhandlinger — herunder i dertil bestående udvalg og komitéer. Den medvirken, som § 2-udvalget skal yde med hensyn til dansk stillingtagen, må have karakter af rådgivning, dels fordi den ikke kan binde landbrugsministeren el-

ler regeringen til at opnå et bestemt forhandlingsresultat, dels fordi udvalgets undladelse af at benytte en indstillingsret ikke må kunne afskære dansk deltagelse i behandlingen af den pågældende sag.

I lovforslagets §§ 3-4 er anvendt udtrykket „efter indstilling af det i § 2 nævnte udvalg“. Heri ligger, at der skal komme en indstilling fra udvalget, for at landbrugsministeren kan benytte hjemlen i paragrafferne til henholdsvis at fastsætte bestemmelser om særlige vilkår for udførsel og at fastsætte bestemmelser om betaling af afgifter af landbrugsvarer. Fremkommer sådan indstilling ikke, skal ministeren ikke foretage sig videre, og da det er en rent national foranstaltning, der ikke har nogen forbindelse til EF, er der ikke noget problem i relation til EF. Kommer der ikke indstilling i henhold til §§ 3-4, må det tages som udtryk for, at erhvervet ikke finder grundlag for, at bestemmelsen benyttes.